

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania I. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

w związku ze skargą o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10.08.2017 r. sygn. akt III AUa (...) oraz poprzedzającym go wyrokiem Sądu Okręgowego w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4.11.2015 r. sygn. akt VI U (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18 października 2018 r.,

zażalenia odwołującej się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę I. F. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...) oraz poprzedzającym go wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt VI U (...).

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że I. F. złożyła skargę o wznowienie postępowania sądowego zakończonego wspomnianym prawomocnym wyrokiem Okręgowego w G., zapadłym w sprawie z jej odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 28 stycznia 2013 r., odmawiającym wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jako podstawę wznowienia ubezpieczona powołała przepis art. 403 § 2 k.p.c. (wykrycie po wydaniu wyroku okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik spraw, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu). Ubezpieczona wniosła o rozpoznanie sprawy na nowo w granicach wznowienia. Nadto domagała się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego onkologa na okoliczność, czy występujące u niej dolegliwości bólowe miały związek z postępującą chorobą nowotworową oraz czy z powodu choroby nowotworowej ubezpieczona jest niezdolna do pracy, a w przypadku odpowiedzi pozytywnej - czy niezdolność do pracy jest całkowita czy częściowa, trwała czy okresowa oraz od kiedy występuje. Skarga o wznowienie postępowania zawiera również wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentacji (karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 28 października 2017 r.) na okoliczność, że skarżąca od około 5 lat cierpiała na dolegliwości bólowe związane z postępującą chorobą nowotworową - rakiem jelita grubego. Ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uchylenie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 28 stycznia 2013 r. i przyznanie skarżącej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 stycznia 2013 r.

W uzasadnieniu skargi podała, że po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku wykryła nowe dowody i okoliczności faktyczne mogące mieć wpływ na wynik sprawy, z których nie mogła skorzystać w poprzednio prowadzonym postępowaniu. W dniu 28 października 2017 r., po przebytym zabiegu operacyjnym, skarżąca otrzymała dokument w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego, z którego treści wynika, że występujące u ubezpieczonej od 5 lat nietypowe bóle, niezwiązane z wysiłkiem fizycznym, miały lub mogły mieć związek z rozwijającą się chorobą nowotworową - rakiem jelita grubego. Okoliczności te nie były znane wcześniej ani ubezpieczonej ani biegłym sporządzającym opinie w sprawie sądowej. Skoro dolegliwości bólowe związane z chorobą nowotworową

występowały od 5 lat (czyli od 2012 r.), to choroba mogła rozwinąć się przed wydaniem zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 stycznia 2013 r., a podstawy faktyczne wydania zaskarżonej decyzji mogły być niekompletne. Brak wiedzy o chorobie nowotworowej ubezpieczonej mógł wpłynąć na treść opinii biegłych z dziedziny ortopedii, neurologii, neurochirurgii i medycyny pracy, wydanych w niniejszej sprawie. Zapadły w sprawie wyrok sądowy uprawomocnił się w dniu 10 sierpnia 2017 r., a ubezpieczona uzyskała dokument wskazujący na możliwy związek dolegliwości bólowych z chorobą nowotworową w dniu 28 października 2017 r., stąd nie mogła z niego skorzystać w poprzednim postępowaniu. Data wystawienia tego dokumentu - karty informacyjnej leczenia szpitalnego - przesądza też o zachowaniu oznaczonego w przepisie art. 407 § 1 k.p.c. terminu do wystąpienia ze skargą o wznowienie postępowania.

Sąd Apelacyjny zauważył, że skarżąca jako podstawę wznowienia postępowania wskazała wykrycie już po uprawomocnieniu się wyroku nowej okoliczności w postaci ujawnionej choroby nowotworowej. Dokumenty potwierdzające tę okoliczność mogą stanowić postawę do złożenia kolejnego wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Nie stanowią jednak podstawy uzasadniającej wystąpienie ze skargą o wznowienie postępowania w trybie art. 403 § 2 k.p.c. Nie są bowiem podstawą wznowienia choroby ani dowody medyczne w postaci zaświadczeń, orzeczeń czy opinii lekarskich, powstałe po zakończeniu poprzedniego, prawomocnie zakończonego postępowania. Z taką zaś sytuacją mamy do czynienia w niniejszym przypadku. Jako nowe okoliczności i dowody mające wpływ na wynik sprawy, skarżąca wskazała chorobę zdiagnozowaną u niej dopiero po wydaniu wyroków objętych przedmiotową skargą. Schorzenie to - jak ustalił Sąd Apelacyjny - nie było zaś powodem uprzedniego ubiegania się przez ubezpieczoną o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast występujące wówczas u skarżącej zmiany chorobowe były przedmiotem analizy biegłych lekarzy w aspekcie wpływu tych dolegliwości na zdolność ubezpieczonej do pracy zarobkowej. Nie można wszak zapominać, że przesłanką prawa do renty nie jest sama choroba, lecz będąca jej konsekwencją niezdolność do pracy. W tym też znaczeniu nowo ujawnione schorzenia, jak również choroby istniejące wprawdzie wcześniej, lecz niedające dolegliwości utrudniających wykonywanie pracy zgodnej

z posiadanymi przez ubezpieczoną kwalifikacjami zawodowymi, nie mogą mieć wpływu na wynik poprzedniego postępowania o przyznanie prawa do renty.

Konkludując Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga ubezpieczonej nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania.

Ubezpieczona wniosła zażalenie na powyższe postanowienie, zaskarżając je w całości. Podniosła zarzut naruszenia art. 410 § 1 k.p.c., mającego wpływ na treść orzeczenia, przez odrzucenie skargi o wznowienie postępowania, mimo że skarga została wniesiona w terminie i oparta na wykryciu - po uprawomocnieniu się wyroku - nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku poprzedniego postępowania, ale nie zostały w nim powołane, gdyż strona nie mogła z nich korzystać, a które mogły mieć wpływ na treść wyroku.

Ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. w sprawie VI U (...).

W uzasadnieniu przyznała, że dokumentacja medyczna stanowiąca podstawę wniosku o wznowienie postępowania uzyskana została już po uprawomocnieniu się wspomnianego wyroku sądowego. Dokumentacja ta dotyczy innej jednostki chorobowej aniżeli będąca podstawą do uprzedniego przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale - jak wynika z treści karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 29 października 2017 r. - nietypowe bóle dławicowe, mogące mieć związek z chorobą nowotworową, występowały u żalącej się od 5 lat, to jest od 2012 r. Choroba nowotworowa występowała zatem u ubezpieczonej już od 5 lat i mogła mieć istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, gdyby fakt ten był znany biegłym lekarzom. Ubezpieczona nie podzieliła poglądu wyrażonego przez Sąd Apelacyjny, że wszystkie zmiany chorobowe były przedmiotem analizy biegłych lekarzy. Opinia oparta o niepełną wiedzę na temat stanu zdrowia wnioskodawczyni nie jest opinią kompletną i wyczerpującą. Wiedza o chorobie nowotworowej czyniłaby koniecznym i uzasadnionym dopuszczenie dowodu z opinii biegłego onkologa na okoliczność, czy ubezpieczona jest zdolna do pracy. Wykrycie po wydaniu wyroku dowodu (dokumentu) wskazującego na okoliczność nową, nieznaną w poprzednim postępowaniu, ale istniejącą w czasie trwania tego postępowania, na którą to

okoliczność ubezpieczona nie mogła się dotychczas powołać, stanowi uzasadnioną podstawę wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjując rozważania w niniejszej sprawie podkreślić należy, że w postępowaniu cywilnym obowiązuje wyrażona w art. 365 § 1 k.p.c. zasada niewzruszalności prawomocnych wyroków sądowych. Przepisy określające warunki, na jakich może nastąpić uchylenie lub zmiana prawomocnego wyroku, muszą być zatem - jako wyjątek od wspomnianej reguły - interpretowane ściśle. Instytucja wznowienia postępowania opiera się na przysługującej poza tokiem instancji skardze o presumpcję wadliwego procesu i zastąpienie zapadłego orzeczenia orzeczeniem nowym. Zakres postępowania zapoczątkowanego skargą o wznowienie wytycza norma art. 412 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie zakreśla podstawa wznowienia. Z brzmienia powołanego przepisu jednoznacznie wynika, że przedmiotem postępowania jest udowodnienie istnienia podstawy, na której oparto skargę w konkretnej sprawie. W konsekwencji zakres ponownego rozpoznania sprawy uwarunkowany jest przyczyną wznowienia wskazaną przez skarżącego i nie jest dopuszczalne wyjście poza tę przyczynę. W świetle art. 409 k.p.c. istotnym elementem skargi o wznowienie postępowania jest zatem podanie podstawy wznowienia oraz jej uzasadnienie. Skarga o wznowienie postępowania podlega badaniu przez sąd pod kątem dopuszczalności o dwojakim charakterze, tj. dopuszczalności samej skargi oraz dopuszczalności wznowienia postępowania. O dopuszczalności decyduje zaś zachowanie ustawowego terminu do jej wniesienia (art. 407 i art. 408 k.p.c.) oraz oparcie skargi na ustawowych podstawach wymienionych w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c.

Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu orzeczeniu, powoduje, że wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie z powodów ściśle określonych w ustawie. Katalog podstaw wznowienia został zawarty w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. i jest on wyczerpujący. Wszelkie inne okoliczności, wykraczające poza sytuacje taksatywnie wymienione w powołanych przepisach, nie mogą stanowić oparcia dla omawianej skargi. W doktrynie funkcjonuje przy tym podział podstaw wznowienia na przyczyny

nieważności (art. 401 k.p.c.), które stanowią bezwzględny powód wznowienia w tym znaczeniu, że ich stwierdzenie w każdym przypadku skutkuje uchyleniem zaskarżonego orzeczenia, oraz tzw. podstawy restytucyjne (art. 403), których istnienie uzasadnia uchylenie orzeczenia tylko w przypadku wystąpienia związku przyczynowego zachodzącego między nimi a treścią rozstrzygnięcia, jak i wreszcie tę podstawę, jaką jest wydanie wyroku w oparciu o akt normatywny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą (art. 401¹ k.p.c.).

Godzi się zauważyć, że sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-403 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, iż wskazywana podstawa nie zachodzi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNP 2001 nr 4, poz. 133; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, LEX nr 155376; z dnia 17 września 2009 r., IV CZ 57/09, niepublikowane; z dnia 22 października 2009 r., I UZ 64/09, LEX nr 560531 i z dnia 6 listopada 2009 r., I CZ 57/09, LEX nr 599744). W judykaturze dominuje pogląd, że skarga nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie tylko wówczas, gdy podana w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wskazanych w Kodeksie postępowania cywilnego, lecz także wtedy, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie temu wzorcowi, ale w rzeczywistości nie wystąpiła. Stanowisko to wspierane jest argumentem, że skutek uchylenia art. 411 k.p.c. nastąpiła eliminacja dwustopniowej struktury postępowania ze skargi o wznowienie oraz rozszerzenie - w wyniku nowelizacji art. 410 § 1 k.p.c. - zakresu kognicji sądu badającego tę skargę na posiedzeniu niejawnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, LexisNexis nr 2793181; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, LexisNexis nr 389257; z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 48; z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, LexisNexis nr 2120632; z dnia 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, LexisNexis nr 3928555; z dnia 22 listopada 2007 r., III CZ 47/07, LexisNexis nr 3974162; z dnia 22 stycznia 2009 r., II PZ 42/08, LexisNexis nr 3026679; z dnia 13 lutego 2009 r., II CZ 97/08, LexisNexis nr 3026146; z dnia 19 marca 2009 r., III CZ 12/09, LexisNexis nr 3113201; z dnia 12 marca 2010 r., III CZ 6/10, LexisNexis nr 5782029; z dnia 17

czerwca 2010 r., III CZ 18/10 LexisNexis nr 5782020; z dnia 10 listopada 2010 r., II UZ 29/10, LexisNexis nr 5782017; z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UZ 10/11, LexisNexis nr 5782021; z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 6/11, LexisNexis nr 5782028; z dnia 20 maja 2011 r., III CO 5/11, OSNC 2012 nr 2, poz. 21; z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, LexisNexis nr 4934950; z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 38/12, LexisNexis nr 4965754 i z dnia 14 czerwca 2012 r., I CZ 51/12 LexisNexis nr 4451323; podobnie: M Manowska, Wznowienie postępowania w procesie cywilnym, Warszawa 2008, s. 250-255; D. Zawistowski (w:) H. Dolecki, T. Wiśniewski (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II, Warszawa, s. 300-302).

Także w przypadku tej podstawy, o jakiej stanowi art. 403 § 2 k.p.c., badanie dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, LEX nr 533865; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005 nr 9, s. 14; z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 48; z dnia 9 maja 2008 r., II PZ 65/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 233; z dnia 14 maja 2009 r., I CZ 20/09, LEX nr 1380839; z dnia 18 lipca 2014 r., IV CZ 37/14, LEX nr 1509152; z dnia 25 czerwca 2014 r., IV CZ 35/14, LEX nr 1498657; z dnia 30 maja 2014 r., III CZ 16/14, LEX nr 1483955; z dnia 28 lutego 2014 r., IV CZ 126/13, LEX nr 1446452; z dnia 16 stycznia 2014 r., IV CZ 105/13, LEX nr 1433605).

Możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek. Po pierwsze, wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane. Po drugie, możliwości ich wpływu na wynik sprawy i po trzecie, niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 r., II PZ 12/10, LEX nr 619632). Utrwalony jest pogląd, że możliwość powoływania nowych faktów i dowodów jest ograniczona jedynie do tych okoliczności i środków dowodowych, które istniały już w okresie trwania zakończonego postępowania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13

października 2005 r., IV CZ 96/05, LEX nr 186917; z dnia 12 listopada 1998 r., II UKN 306/98, OSNAPIUS - wkładka 1999 nr 3, poz. 3; uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP 1969 nr 12, poz. 208). „Okoliczność faktyczna” stanowi równoważną i samodzielną podstawę wznowienia postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1982 r., II CO 4/82, LEX nr 8443). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2010 r., I PZ 6/10 (niepublikowanym) hipoteza omawianego przepisu opisuje dwie sytuacje. Pierwsza dotyczy przypadku, gdy strona po prawomocnym zakończeniu sprawy wykryje okoliczność, która istniała wcześniej, lecz nie była jej znana, nie mogła się więc na nią uprzednio powołać. Wtedy przedstawiane dowody na „wykrytą” okoliczność nie muszą istnieć przed prawomocnym wyrokiem. Wystarczającą podstawą jest ta „wykryta” okoliczność. Za taką koncepcją opowiedział się Sąd Najwyższy we wskazanym wyżej postanowieniu z dnia 21 lipca 1982 r., II CO 4/82 oraz w postanowieniu z dnia 15 maja 2007 r., V CZ 36/07 (LEX nr 442637), z którego tezy wynika, że z uwagi na rozdzielenie kategorii „środka dowodowego” i „okoliczności faktycznej”, jako uzasadniających podstawę wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c., samo ustalenie, że środek dowodowy zaistniał po uprawomocnieniu się wyroku w postępowaniu, którego wznowienia się żąda, nie wystarcza do rozstrzygnięcia, że nie zachodzi podstawa wznowienia, może ją bowiem stanowić okoliczność faktyczna istniejąca jeszcze przed uprawomocnieniem się wyroku w poprzednim postępowaniu. W tym przypadku samodzielną podstawą wznowienia postępowania jest zatem „wykryta okoliczność”. Druga sytuacja objęta hipotezą art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy przypadku, gdy strona przedstawia środek dowodowy wykryty później (po prawomocnym zakończeniu sprawy), ale koniecznie istniejący wcześniej (przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy) - a więc środek dowodowy, z którego nie mogła skorzystać - na okoliczność znaną jej wcześniej, a więc taką, której istnienia nieskutecznie dowodziła w poprzednim postępowaniu, objętym skargą o wznowienie postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UZ 41/07, LEX nr 469186). Podstawę wznowienia postępowania mogą więc stanowić okoliczności znane stronie postępowania przed wydaniem wyroku, których istnienia dowodzi ona w skardze o wznowienie postępowania za pomocą środka

dowodowego wykrytego po wydaniu tego wyroku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2007 r., I CZ 5/07, LEX nr 278667).

W przedmiotowej sprawie skarżąca powołuje się na późniejsze (tj. po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku) wykrycie zarówno środka dowodowego w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego, jak i nowej okoliczności, czyli istniejącej już w toku postępowania sądowego, lecz zdiagnozowanej dopiero po zakończeniu procesu choroby nowotworowej. Co do pierwszej z wymienionych przesłanek wznowienia postępowania wypada stwierdzić, że nie występuje ona w niniejszym przypadku. Wskazywanym przez skarżącą środkiem dowodowym jest wspomniane karta informacyjna leczenia szpitalnego sporządzona po prawomocnym zakończeniu sprawy III AUa (...) wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 sierpnia 2017 r. W orzecnictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNC 1969 nr 12, poz. 208, wyrok z dnia 10 kwietnia 1973 r., II CR 104/73, OSNCP 1974 nr 2, poz. 29 oraz postanowienia z dnia 25 czerwca 1998 r., II UKN 106/98 OSNAPiUS 1999 nr 13, poz. 438; z dnia 12 listopada 1998 r., II UKN 306/98, OSNAPiUS - wkładka 1999 nr 3, poz. 3, z dnia 20 kwietnia 2000 r., II UKN 167/00, PPIPS 2001 nr 6, s. 70, z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, LEX nr 453799, z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 48). Przedłożony przez skarżącą dokument medyczny ujawnił natomiast okoliczność, która istniała w toku procesu zakończonego zaskarżonym wyrokiem sądowym, a która nie mogła być wówczas podnoszona przez ubezpieczoną. Trzeba zauważyć, że z datowanej na dzień 28 października 2017 r. karty informacyjnej leczenia szpitalnego wynika, że przyczyną hospitalizacji i leczenia operacyjnego ubezpieczonej była choroba nowotworowa, a u pacjentki od około 5 lat występowały nietypowe dolegliwości bólowe niezwiązane z wysiłkiem fizycznym. Nie mamy zatem do czynienia z nowym, powstałym po prawomocnym zakończeniu sprawy schorzeniem, ale z chorobą istniejącą dużo wcześniej, manifestującą się dolegliwościami o nieustalonej wówczas etiologii, zdiagnozowaną i leczoną dopiero po wydaniu zaskarżonego wyroku. Ubezpieczona nie mogła więc skutecznie

powoływać się na tę okoliczność w trakcie procesu o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż nie była jej ona znana w tym czasie. Ujawnienie w toku sporu sądowego o prawo do renty faktu istnienia poważnego schorzenia mogło zaś mieć wpływ na przebieg i wynik tego postępowania, gdyby okazał się, że choroba implikowała niezdolność wnioskodawczyni do pracy zarobkowej. Ustalenie, czy rzeczywiście takie mogły być skutki występującego wcześniej lecz zdiagnozowanego po zakończeniu procesu schorzenia, może jednak nastąpić w trakcie merytorycznego rozpoznania sprawy a nie na etapie badania dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania. Wyjaśnienie tej kwestii wymaga zaś przeprowadzenia stosownego postępowania dowodowego, w tym zasięgnięcia opinii biegłych lekarzy właściwych specjalności. Sformułowane przez Sąd Apelacyjny konkluzje na temat istniejącej wprawdzie wcześniej, lecz ujawnionej dopiero po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku choroby, niedającej dolegliwości utrudniających skarżącej wykonywania pracy zgodnie z posiadanymi przez nią kwalifikacjami, nie mają oparcia w materiale sprawy i nie uzasadniają tezy o braku - wymaganego przepisem art. 403 § 2 k.p.c. - hipotetycznego wpływu wykrytej okoliczności na wynik poprzednio toczącego się procesu sądowego.

Podzielając zarzuty i wnioski żalące się, Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.